

kursního soudu byl zrušen i výkaz nedoplatků, jenž jest základem exekuce, takže bylo (jest) exekuci podle § 39 čís. 1 ex. ř. zrušiti. Leč s tímto názorem rekursního soudu a se zrušením exekuce o názor ten se opírajícím nelze souhlasiti. Podle § 39 čís. 1 ex. ř. jest exekuci zrušiti, byl-li exekuční titul právoplatně zrušen, uznán za neplatný nebo prohlášen za neúčinný. Exekučním titulem, jenž jest základem exekuce, není platební příkaz, jímž byl převodní poplatek předepsán, nýbrž vykonatelný výkaz nedoplatků. Rozsudkem nejvyššího správního soudu byl zrušen jen platební příkaz, nikoli výkaz nedoplatků, exekuční titul, jenž jest podkladem exekuce. K výroku, že zrušením platebního příkazu byl zrušen i výkaz nedoplatků, není povolán soud, nýbrž rozhodnouti o tom náleží výhradně příslušnému finančnímu úřadu (srovnej rozhodnutí čís. 5861 sb. n. s.). Tohoto rozhodnutí o zrušení výkazu nedoplatků tu není a proto zrušil rekursní soud exekuci podle § 39 čís. 1 ex. ř. neprávem. Co se týče toho, že exekuce měla býti, jak povinni v rekursu tvrdili, zrušena nejen následkem zrušení platebního příkazu, nýbrž i proto, že zástavní právo, nabyté zabavením movitostí pro převodní poplatek, zaniklo, protože nebylo v prodejovém řízení řádně pokračováno (§ 256 ex. ř.), jest uvést, že toto tvrzení povinných není opodstatněno. Jednak, jak ze spisů vidno, bylo do roka po zabavení o prodej zakročeno a pak řádně v řízení prodejovém pokračováno a kromě toho zánik zástavního práva podle § 256 ex. ř. není důvodem pro zrušení exekuce. Ve všech, zejména v §§ 35, 36, 37, 39 ex. ř., jakož i v § 129 ex. ř. uvedených případech zrušení exekuce má výrok o zrušení exekuce buď ten význam, že exekuce nesmí vůbec býti vedena, buďto, protože tu není exekučního titulu, nebo že tu není pohledávky nebo že není exekuce přípustná, nebo má ten význam, že zvolený způsob exekuce není přípustný, ježto předměty, na něž jest exekuce vedena, jsou z exekuce vyňaty nebo že exekuce neslibuje výsledek. Při zániku zástavního práva podle § 256 ex. ř. nejde o žádný z uvedených případů a věřitel má právo i po zániku zástavního práva podle tohoto §, znovu na předměty zaniklého zástavního práva vésti exekuci. Zrušení exekuce pro zánik zástavního práva podle § 256 ex. ř. nemá tudíž místa. Nevyhověl tudíž první soud návrhu povinných na zrušení exekuce podle § 39 čís. 1 ex. ř., pokud se týče nezrušil exekuci ani z důvodu zániku zástavního práva právem a bylo na dovolací rekurs usnesení prvního soudu obnoviti.

Čís. 10433.

Jde o prázdninovou věc ve smyslu § 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s., domáhá-li se zaměstnanec proti zaměstnavateli rozsudku, že usnesení zaměstnavatele (správní komise okresní nemocenské pojišťovny) o jeho pensionování jest právně bezúčinné, odporujíc žalobcově služební smlouvě, a že služební poměr založený touto smlouvou a pozdějšími služebními smlouvami mezi žalobcem a žalovaným jest dále po právu a že žalovaný jest povinen uvést žalobce opět do úřadu.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1931, R I 926/30.)

Rozsudek, jímž bylo vyhověno žalobě, by usnesení správní komise žalované okresní nemocenské pojišťovny o žalobcovu pensionování bylo, odporujíc služební smlouvě, uznáno za právně bezúčinné a by bylo uznáno, že služební poměr založený mezi stranami služební smlouvou ze dne 25. září 1908 a pozdějšími kolektivními smlouvami jest dále po právu a že jest žalovaná strana povinna žalobce uvést do úřadu jako svého vedoucího úředníka, byl doručen žalované dne 29. července 1930. Odvolání, podané dne 13. září 1930, o d v o l a c í s o u d odmítl, ježto jde o spor z věci služební, tedy o věc prázdninovou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Pro posouzení povahy tohoto sporu jest rozhodným žalobní návrh. Rozsudek prvního soudu rozhodl o žalobním žádání v celém obsahu. Nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že jde o spor, tkvící ve služební smlouvě, z níž právě žalobce odvozuje žalobní nároky. Než spory ze služební smlouvy mezi zaměstnanci a zaměstnavateli jakéhokoli druhu jsou podle § 224 čis. 7 c. ř. s., doplněného zákonem ze dne 19. ledna 1928, čis. 23 sb. z. a n. věcmi prázdninovými (srov. čl. II. tohoto zákona ku § 224 čis. 7 c. ř. s.).

Čís. 10434.

Vyhradil-li si nájemce při výměně svého ochraně nájemců podléhajícího bytu za jiný nechráněný byt v témže domě, že datum nájmu nového bytu má býti totéž jako u nájmu starého bytu, jest výpověď z nového bytu podle vůle stran přípustná jen z důvodů uvedených v zákoně na ochranu nájemců.

Úmluva, již strany propůjčily mezi sebou ujednáním bytu zákonem na ochranu nájemců nechráněnému ochranu tohoto zákona, nepřičí se ani zákonnému zákazu, ani dobrým mravům, aniž odporuje ustanovení § 1090 a násl. obč. zák. nanejvýš § 1116 obč. zák.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1931, Rv I 1910/30.)

Proti výpovědi z bytu namítl vypovězený, že nájemní poměr podléhá ochraně nájemců, ježto vypovězený byt byl bytem na výměnu za původní byt, podléhající ochraně nájemců a že byl vzat do nájmu pod podmínkou, že všechna práva, jež poskytuje zákon při původním bytu, přecházejí i na vyměněný byt. Procesní soud prvního stádu ponechal výpověď v platnosti, maje za to, že nebylo mezi stranami úmluvy, že byt lze vypovědět jen za podmínek, jež pokládá zákon na